

Αν ζωγραφίζω από το φυσικό είναι γιατί μου δόθηκαν πολλές ευκαιρίες να διαπιστώνω την «πονηριά» της σκέψης.

Στην πρώτη δυσκολία που θα συναντήσουμε στην ζωγραφική, η σκέψη, θα βρει να δανεισθεί μια έτοιμη λύση και θα μας πείσει ότι είναι δική μας, ενώ πολύ συχνά θα πρόκειται για δάνειο. Και βέβαια το δάνειο δεν έχει τίποτε το επιλήψιμο εκτός εάν είναι ανομολόγητο. Και είναι γι' αυτό το τελευταίο που μιλάω.

Αντί λοιπόν να κάνω μια ζωγραφική που να παίρνει απ' εδώ και απ' εκεί, προτιμώ την πρακτική εκείνη που την ανανέωση την βρίσκει στην διαρκή ευαισθητοποίηση που παρέχει η παρατήρηση της φύσης, στο απρόοπτο (άρα καινούργιο και ανείπωτο) μιας σκιάς, ενός ιριδισμού του φωτός, στον ιδιαίτερο τρόπο που η κάθε επιφάνεια δέχεται το φως.

Η κοινή άποψη είναι πως ζωγραφική είναι το να κοιτάς μέσα σου. Θα μπορούσαμε, αντιπαραθέτοντας ή συμπληρώνοντας (αυτά άλλωστε πάνε πολύ καλά μαζί) να πούμε πως ζωγραφική είναι το να βγαίνεις από τον εαυτό σου, όχι βέβαια για να τον ξεχάσεις, αλλά για να τον πλουτίσεις.

Για ένα ζωγράφο, το να θέλει να στρέψει το βλέμμα προς τα έξω δεν σημαίνει ότι ξεχνάει τον εαυτό του ή την ζωγραφική αλλά ότι δημιουργεί τις προϋποθέσεις για να τον συναντήσεις ξανά με κάποια αυθόρμητη χειρονομία, εντελώς απρόοπτη και χωρίς αισθητικές υστεροβουλίες (αισθητική υστεροβουλία).

Σ. ΔΑΣΚΑΛΑΚΗΣ
ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 1987